

עין משפט
גור מצוה

כ:

אין דורשין פרק שני חגיגה

מסורת הש"ס

גד א מיי מיי מיי מיי
ממממ ממממ ממממ
הלכה ה'
א ב הלל גמיי מיי
ממממ ממממ ממממ
מממממ א ער הלכה ז
ומממ א ב ער הלכה ז

מוסף רש"י

מאי שנת רישא ומאי
שנת ספמא. הא ק"ל מהו
להו דנגע. דקמי טעוין
טהרות. והי לא הוית
ניטו טיהא פתומות וכו'
...
ההיא חמי' וכו'.

הדרן עלך אין דורשין
הכלי מצרף מה
שבחור. טריה לריסה
וכו אולי קודם משל
ואולי קודם משל וכו'
...
כ"ל כדאמרין בפרק

רבינו הגנאל

ירמיה באומר שבתורה
סדרו המטמאה ולא
שפרתיה מרב המטמאה
...
למים לתרומה אבל לא

והתניא וכו'. אלמא אדם משמר מה שביד חברו וכו' כהר"ר
דע"ז (דף סט.) פרש"י גבי מאי שנת רישא ומאי שנת
סיפא דהא (ב) חזי ליה דנגע דקמי טעוין טהרות והי לא נחזית
מיייר שהיו פתומות אלא באולין מיייר בלא חזית אף קשה להר"ר
ועוד דהכלי כי אפקי ור"ל שאדם

והתניא (ב) הרי גהו חמרי ופועליו טעוין
טהרות אע"פ שהפליג בהו יותר ממיל
טהרותיו טהרות ואם אמר להם לכו ואני אבוא
אחריכם כיון שנתעלמו עיניו מהן טהרותיו
טמאות מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
א"ר יצחק נפחא רישא במטהר חמרי
ופועליו לכך אי הכי סיפא נמי אין ע"ה
מקפיד על מנע חבירו אי הכי רישא נמי
בבא להם דרך עקלתון אי הכי סיפא נמי
כיון דאמר להו לכו ואני אבוא אחריכם
מיסמך סמכא דעתיהו:

הדרן עלך אין דורשין

חומר בקדש מבחורמה שמטבילין כלים
בתוך כלים לחרומה אבל לא
לקדש אחוריים ותוך ובית הצביטה בתרומה
אבל לא בקדש הנושא את המדרס נושא את
התרומה אבל לא את הקדש בגדי אוכלי
התרומה מדרס לקדש לא כמדת הקדש מדרס
התרומה שבקדש מתיר ומנגב ומטביל ואח"כ
קושר ובתרומה קושר ואח"כ מטביל כלים
הנגמרים במטהר צריכין מבילה לקדש אבל
לא לתרומה הכלי מצרף מה שבתוכו לקדש
אבל לא לתרומה הרביעי בקדש פסול
והשלישי בתרומה ובתרומה אם נטמאת
אחת מידי חבירתה טהורה ובקדש מטביל
שתיהן שהיד מטמא את חבירתה בקדש
אבל לא בתרומה אוכלין אוכלים נגובין
בידים מסואבות בתרומה אבל לא בקדש
האונן

מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
א"ר יצחק רישא במטהר
חמרי ופועליו לכך. כך כתוב
בפרש"י וכו' פ"י חזון ולא נרשין
ליה אף צ"י שלפני מלאחי כתוב
ופירוש לעולם אין אדם משמר מה
שביד חבירו וכו' תימא מאי שנת רישא
במטהר חמרי ופועליו לכן ולפיכך
מרתם ופ"י ששים כתוב וכו' מורי
דהו כמו ולטעמין כלומר אדמוכח מרישא דאדם משמר תיקשי
לסיפא והיינו מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא דאי אדם משמר
סיפא אמאי לא אלא במטהר לכן:
בבא אהם דרך עקלתון. ואפי"ה צעין שיהיה לך כדי שיהו
מרתמים יגיע וכו' (א) ואי לאו הכי לא מירמתי האולי ומוסקרין
להם הטהרות ומחזיקים עצמם כטהורים ואפי"ה מזהירין אותן שלא
יגעו סכרי דלא קפדי אלא בנכרי סגי בדרך עקלתון לתוד
דלעולם יודע הוא שמקפיד על מגעו ומרתם:

הדרן עלך אין דורשין

חומר בקדש. י"א מעלות חשיב לרנא ולרני אילא י מעלות והיה
קשה להר"ר אלחנן ליתני הדיא דלעיל (דף יח.) נטלין
לידים לחולין ולתרומה ולקדש מטבילין טבל והחזוק לתרומה לא
החזוק לקדש ונראה למורי דלא קא חשיב בתמניי אלא היכא דאיכא דלעיל
דטומאה (א) והכי נמי בפ"ק דנדה (דף י.) לא חשיב מעת לעת שבגדה משום
דליתא דררא דטומאה אף דאורייתא שמה יצבה עליהן אשתו נדה: **הנושא** את המדרס.
מנעל של זב ונושא את התרומה (א) ובלגד
דהו אז הטומאה ועושה ראשון ושני בחולין ופוסל בתרומה הם בנגוע זה ועל מה שפרש"י
נושא מדרס שנושא את התרומה שנית ופוסל אחד פ"י מטמא שנים ופוסל אחד
ואינו נוגע באוירה וקשה לפירושו דחשיב ליה להאי נושא אז הטומאה לטמא כל כמו זב
ווא"כ לטמא האי חבית התרומה שבתוכו
בדיקט מי לא תניא משכב ומושב כפך מאזינים ואוכלין ומשקין כפך שניה הכריע
המשכב טימא האוכלין ועוד תניא בת"כ הנוגע
במשכבו יכנס בגדיו (ויקרא טו.) אין לי אלא בגדים שהוא לנכס בגדים
אחרים מלגן ת"ל (ט) בגד בגדיו א"כ מה ת"ל בגדיו לפרט פ"י לפרט
אדם וכלי מרס אלמא דנושא המדרס לא יטמא כלי אפי"ה בעת נשאו את המדרס
אלא ודאי אפי"ה יגע באוירה אין לחוש:
לא במדת התרומה מרת הקדש. לפי שפירשנו כי הרכה דיינים צנייהם נקט
האי לינשא: **הב"י** מצרף מה שבתוכו. הקשה הרב רבי
אפרים דבפ"ק לחולין (דף יד.) וכו' דרשין מכל אשר נתוכו יטמא לימד על כלי
מרס שאפי"ה מלא חרדל טמא ומנא ליה דעטמא הכי
דלמא הם מטעמא דלירוף ומירן הר"י דלא מניני לירוף לחולין (א):

כלים הנגמרים וכו'. חומר הר"ר אלחנן לדהכי נקט בגמירם ולא נעשים משום
דלין רגילות לשומרם בטרה בזמן עשייתן
עד עת גומרים לפי שאין מקבלין טומאה עדיין אלא כי נגמרו שמקבלין
טומאה נתיבין לן (א) לכן לשומרם בטרה:

חמרי ופועליו. עמי הארץ: טעוין טהרות. כגון זין נחזית של
מרס והן אין נוגעין במיין וכלי מרס אינו מיטמא מגבו:
טהרות טהרות. ואין חוששין שמה נגעו דכיון דלא הויעין שהו
מפליג כל שעתא סכרי השמא אחי. אלמא אדם משמר מה שביד
חברו: מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
פירושו ואי ס"ד אין אדם משמר מה
שביד חברו מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
סיפא: א"ר יצחק במטהר חמרי
ופועליו לכן. לעולם אין אדם משמר
מה שביד חברו והני אין לריכין
שימור דאי נמי נגעו לא חכמה להו
דכשהטבילין לכן עסקין: **בבא** לכן
דרך עקלתון. שכיוול לנזא להם פתומות
דרך עקלתון שנת רישא יגיעו הלכן
דחלי מנייה:

הדרן עלך אין דורשין
חומר בקדש מבחורמה כו'.
שמטבילין כלי בתוך כלי
ששניהם (א) טמאים: **אבל** לא לקדש.
בגמרא מפרש טעמא: **אחוריים** וכו'
וכי **הנושא** לתרומה. כלי הרלו
להשתמש כלי משמש ותשמיש שבו
לצטמו כל השמים והשמים שבו
חשוב כלי צפני עצמו לענין תרומה
שאל טמא זה לא נטמא זה וכו' וכו'
דרבנן קאמר דמפרש בגמ': **אבל**
לא לקדש. שאם נטמא אחד מדרס
כולו טמא לקדש: **הנושא** את המדרס.
מנעל של זב: **נושא** את הפרומה.
נחזית (א) שאינו נוגע באוירה: **אבל** לא
אם הקדש. בגמרא (א) מפרש טעמא:
לא כמדת הקדש. בתלית טבילתו
מדת הפרומה: **שבקדש**. אם יש
בגד טמא וכן להטבילו אם קשור
הוא ממיר את קשרו משום דמני
לתלית: **ומנגב**. אם לא הוא מנגבו
תחלה ואח"כ מטבילו וכל זה משום
דמני לתלית הוא: **וכפרומה**. אם רצה לקשור קושר ואח"כ
מטביל: **כלים הנגמרים בטרה**. שזהו כהן משכחו סמוך לגמירן
שאריון לקבל טומאה: **לריכין טבילה** (א) ובגמרא (א) מפרש
טעמא: **הכלי מצרף** אם מה שבתוכו. (א) אוכלים חביתות הרבה
בכלי אחד ונגע טמא בחד מהן הכלי מלרסן להיות כולן
חתיכה אחת ונעמא כולן: **אבל** לא לתרומה. אלא אותה
שנגע בה היא רלשון והנוגעת בה היא שניה והנוגעת
בשניה שלישית והשאר טהורות: **פסול**. ואינו פוסל עוד
אחר: **אם נטמאת אחס מידו**. בטומאה דרבנן שאינה
מטמאה אלא ידים ולא את הגוף: **נגובין**. שהיו נגובין מימיהן
שלא הוכשרו לטומאה מעולם: **בידים מסואבות**. שניות לתרומה דכיון
דלא הוכשרה לא מיפסלא: **אבל** לא לקדש. בגמ' (א) מפרש טעמא:
האונן

הדרן עלך אין דורשין
הכלי מצרף מה
שבחור. טריה לריסה
וכו אולי קודם משל
ואולי קודם משל וכו'
...
כ"ל כדאמרין בפרק

מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
א"ר יצחק רישא במטהר
חמרי ופועליו לכך. כך כתוב
בפרש"י וכו' פ"י חזון ולא נרשין
ליה אף צ"י שלפני מלאחי כתוב
ופירוש לעולם אין אדם משמר מה
שביד חבירו וכו' תימא מאי שנת רישא
במטהר חמרי ופועליו לכן ולפיכך
מרתם ופ"י ששים כתוב וכו' מורי
דהו כמו ולטעמין כלומר אדמוכח מרישא דאדם משמר תיקשי
לסיפא והיינו מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא דאי אדם משמר
סיפא אמאי לא אלא במטהר לכן:
בבא אהם דרך עקלתון. ואפי"ה צעין שיהיה לך כדי שיהו
מרתמים יגיע וכו' (א) ואי לאו הכי לא מירמתי האולי ומוסקרין
להם הטהרות ומחזיקים עצמם כטהורים ואפי"ה מזהירין אותן שלא
יגעו סכרי דלא קפדי אלא בנכרי סגי בדרך עקלתון לתוד
דלעולם יודע הוא שמקפיד על מגעו ומרתם:

הדרן עלך אין דורשין

חומר בקדש. י"א מעלות חשיב לרנא ולרני אילא י מעלות והיה
קשה להר"ר אלחנן ליתני הדיא דלעיל (דף יח.) נטלין
לידים לחולין ולתרומה ולקדש מטבילין טבל והחזוק לתרומה לא
החזוק לקדש ונראה למורי דלא קא חשיב בתמניי אלא היכא דאיכא דלעיל
דטומאה (א) והכי נמי בפ"ק דנדה (דף י.) לא חשיב מעת לעת שבגדה משום
דליתא דררא דטומאה אף דאורייתא שמה יצבה עליהן אשתו נדה: **הנושא** את המדרס.
מנעל של זב ונושא את התרומה (א) ובלגד
דהו אז הטומאה ועושה ראשון ושני בחולין ופוסל בתרומה הם בנגוע זה ועל מה שפרש"י
נושא מדרס שנושא את התרומה שנית ופוסל אחד פ"י מטמא שנים ופוסל אחד
ואינו נוגע באוירה וקשה לפירושו דחשיב ליה להאי נושא אז הטומאה לטמא כל כמו זב
ווא"כ לטמא האי חבית התרומה שבתוכו
בדיקט מי לא תניא משכב ומושב כפך מאזינים ואוכלין ומשקין כפך שניה הכריע
המשכב טימא האוכלין ועוד תניא בת"כ הנוגע
במשכבו יכנס בגדיו (ויקרא טו.) אין לי אלא בגדים שהוא לנכס בגדים
אחרים מלגן ת"ל (ט) בגד בגדיו א"כ מה ת"ל בגדיו לפרט פ"י לפרט
אדם וכלי מרס אלמא דנושא המדרס לא יטמא כלי אפי"ה בעת נשאו את המדרס
אלא ודאי אפי"ה יגע באוירה אין לחוש:
לא במדת התרומה מרת הקדש. לפי שפירשנו כי הרכה דיינים צנייהם נקט
האי לינשא: **הב"י** מצרף מה שבתוכו. הקשה הרב רבי
אפרים דבפ"ק לחולין (דף יד.) וכו' דרשין מכל אשר נתוכו יטמא לימד על כלי
מרס שאפי"ה מלא חרדל טמא ומנא ליה דעטמא הכי
דלמא הם מטעמא דלירוף ומירן הר"י דלא מניני לירוף לחולין (א):

כלים הנגמרים וכו'. חומר הר"ר אלחנן לדהכי נקט בגמירם ולא נעשים משום
דלין רגילות לשומרם בטרה בזמן עשייתן
עד עת גומרים לפי שאין מקבלין טומאה עדיין אלא כי נגמרו שמקבלין
טומאה נתיבין לן (א) לכן לשומרם בטרה:

(א) [וספתא דטוהרות פ"ו]
פ"ו פט. פ"ט. (ב) פסחים
ט. [מנחות ד"ג]. (ג) [לקמן]
כ"ג. (ד) [לקמן כ"ג].
(ט) [לקמן ד"ג]. (ו) [ויקרא
טו] [וספתא לחולין כ"ד]. ד"ה
הערוך.

הגרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה והמנא וכו'
ומאי שנת רישא דהא ק"ל
חזי להו דנגעו דקמי:
(ב) בא"ד לא אלא כבדו
בטעמא עין אלא כבדו
שישיותם ויחסום ייגוב
כדחנן בפ' בתרא
המטמא ע"ז ועוד לא היה
אונן לאוקמי בפרק
בתרא דמטמא ע"ז רישא
במטהר וכו' משום שחיל
דשני ליה אין אדם
משמר ט' אוקמה גס
התם במטמא ע"ז וכו' פ'
מין מ"ש רישא משום
אין אדם משמר מה
שביד חבירו כי בלא הכי
תיקשי ליה ליחוש שמה
יגעו טהו וכו' שמה נגעו
וכו: (ג) ד"ה נכס וכו'
דאי לאו הכי: (ד) רש"י
ד"ה חומר וכו' ששניהם
עמלן. י"ב פ"י דף כ"ב
ממ"ט המנ"כ ד"ה מאי
ליכא: (ט) ד"ה שמה שמה
התרומה חבית של חרס
שליש טעם: (ו) ד"ה הכלי
מלך את מה שבתוכו
החביתות אוכלין הרבה:
(ז) תוס' ד"ה חומר וכו'
ליכא כלל דררא דטומאה
והכי נמי לא תשיב מעת
לעת שבגדה משום
דליכא דררא דטומאה
כלל כדאמרין בפרק
קמא דנדה ובגדי אוכלי
התרומה: (ח) ד"ה מטמא
וכו' את התרומה בכלי
חרס ובלגד שלא יגע בה
וכו' את התרומה חבית
של חרס ואינו טעם
באוירה קשה לפירושו
דכיון דחשיב ליה וכו'
לנמא כלי חרס כמו זב
אם כן: (ט) בא"ד נגמרים
אחרים מלגן מלמד לומר
שטמא ס קה מה ת"ל
נגדיו פרט לאדם וכו'
וכי לא יטמא כלי חרס
אפי"ה כ"ל ומיכא לפרט
פ"י נמחין: (י) ד"ה כלים
וכי נתיבין לן עליהן
לשומרן:

הדרן עלך אין דורשין
הכלי מצרף מה
שבחור. טריה לריסה
וכו אולי קודם משל
ואולי קודם משל וכו'
...
כ"ל כדאמרין בפרק

מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא
א"ר יצחק רישא במטהר
חמרי ופועליו לכך. כך כתוב
בפרש"י וכו' פ"י חזון ולא נרשין
ליה אף צ"י שלפני מלאחי כתוב
ופירוש לעולם אין אדם משמר מה
שביד חבירו וכו' תימא מאי שנת רישא
במטהר חמרי ופועליו לכן ולפיכך
מרתם ופ"י ששים כתוב וכו' מורי
דהו כמו ולטעמין כלומר אדמוכח מרישא דאדם משמר תיקשי
לסיפא והיינו מאי שנת רישא ומאי שנת ספמא דאי אדם משמר
סיפא אמאי לא אלא במטהר לכן:
בבא אהם דרך עקלתון. ואפי"ה צעין שיהיה לך כדי שיהו
מרתמים יגיע וכו' (א) ואי לאו הכי לא מירמתי האולי ומוסקרין
להם הטהרות ומחזיקים עצמם כטהורים ואפי"ה מזהירין אותן שלא
יגעו סכרי דלא קפדי אלא בנכרי סגי בדרך עקלתון לתוד
דלעולם יודע הוא שמקפיד על מגעו ומרתם:

הדרן עלך אין דורשין

חומר בקדש. י"א מעלות חשיב לרנא ולרני אילא י מעלות והיה
קשה להר"ר אלחנן ליתני הדיא דלעיל (דף יח.) נטלין
לידים לחולין ולתרומה ולקדש מטבילין טבל והחזוק לתרומה לא
החזוק לקדש ונראה למורי דלא קא חשיב בתמניי אלא היכא דאיכא דלעיל
דטומאה (א) והכי נמי בפ"ק דנדה (דף י.) לא חשיב מעת לעת שבגדה משום
דליתא דררא דטומאה אף דאורייתא שמה יצבה עליהן אשתו נדה: **הנושא** את המדרס.
מנעל של זב ונושא את התרומה (א) ובלגד
דהו אז הטומאה ועושה ראשון ושני בחולין ופוסל בתרומה הם בנגוע זה ועל מה שפרש"י
נושא מדרס שנושא את התרומה שנית ופוסל אחד פ"י מטמא שנים ופוסל אחד
ואינו נוגע באוירה וקשה לפירושו דחשיב ליה להאי נושא אז הטומאה לטמא כל כמו זב
ווא"כ לטמא האי חבית התרומה שבתוכו
בדיקט מי לא תניא משכב ומושב כפך מאזינים ואוכלין ומשקין כפך שניה הכריע
המשכב טימא האוכלין ועוד תניא בת"כ הנוגע
במשכבו יכנס בגדיו (ויקרא טו.) אין לי אלא בגדים שהוא לנכס בגדים
אחרים מלגן ת"ל (ט) בגד בגדיו א"כ מה ת"ל בגדיו לפרט פ"י לפרט
אדם וכלי מרס אלמא דנושא המדרס לא יטמא כלי אפי"ה בעת נשאו את המדרס
אלא ודאי אפי"ה יגע באוירה אין לחוש:
לא במדת התרומה מרת הקדש. לפי שפירשנו כי הרכה דיינים צנייהם נקט
האי לינשא: **הב"י** מצרף מה שבתוכו. הקשה הרב רבי
אפרים דבפ"ק לחולין (דף יד.) וכו' דרשין מכל אשר נתוכו יטמא לימד על כלי
מרס שאפי"ה מלא חרדל טמא ומנא ליה דעטמא הכי
דלמא הם מטעמא דלירוף ומירן הר"י דלא מניני לירוף לחולין (א):

כלים הנגמרים וכו'. חומר הר"ר אלחנן לדהכי נקט בגמירם ולא נעשים משום
דלין רגילות לשומרם בטרה בזמן עשייתן
עד עת גומרים לפי שאין מקבלין טומאה עדיין אלא כי נגמרו שמקבלין
טומאה נתיבין לן (א) לכן לשומרם בטרה: